

Knudepunkt paa vildene Mark. Jeg skal i denne Henseende bemærke, at jeg har været paa mange Knudepunkter, og det paa de største europæiske Jernbaner, hvor der er en tilfældig saa stor Trafik, som der rimeligviis nogensinde vil komme til dette Knudepunkt Taarup, og disse have ogsaa ligget paa vildene Mark, hvor der ikke har været andet end en god Jernbanestation. Der tales i Motiverne om Haandværkere, Værksteder o. s. v., og de Reparationer, der skulle stee ved Lokomotiver og Vogne, og at det ikke kunde stee paa dette Knudepunkt; men de behøve heller ikke at foretages her; man fører simpelthen den itubrukne Vogn til næste Hovedstation, idet man sætter den bag ved et eller andet Jernbanetrain, og Sagen har saaledes ikke den mindste Ulempe. Den Ulempe, som Taarup Station skulde forarsage, ligger vel at mærke ikke heri, men derimod i, at der herved bliver nogen Omvei, og det indrømmer jeg er en væsentlig Betragtning, at man kommer til at gjøre denne Omvei, og det skulde være den eneste Grund, hvorfor man skulde forandre Banen. Men da stiller Spørgsmaalet sig, om der er Grund til at forandre Banens Retning, naar den engang er vedtaget i Loven, naar den engang er givet ved Lov, hvori man ikke har ladet noget Spørgsmaal aabent; thi det er ikke her som i den anden Sag, hvori visse Punkter først skulde bestemmes, men Loven har aldeles afgjørende sagt, at Banen skal gaae til Middelfart. Hvad er det forøbrigt for et Argument, man kom frem med med Hensyn til den jydsk Ostbane; sagde man ikke dengang, at man maatte til Rjøbstæderne, fordi de indeholde mange Menneſter, vare store Ansamlingssteder, eller, som den ærede Minister sagde, indsluttede Bevægelsespartiet, men lad da ogsaa dette Argument komme i Betragtning for Middelfart, hvorfor skal man her gaae forbi en Rjøbstad? Middelfart vil jo ogsaa kunne henregnes til Bevægelsespartiet, Fyenboerne ere jo overhovedet meget bevægelige i visse Retninger, og jeg haaber, at Middelfarterne ville vise den samme Bevægelighed ved at benytte Banen. Jeg kan ikke indsee, hvorfor man ikke

vil holde paa Middelfart, men derimod springe en Rjøbstad over, som man ellers med Rette siger, er saa nødvendig at knytte til Jernbaner. Jeg kan derfor ikke give Loven min Samstemning; jeg vil ikke udtale mig om, hvorledes jeg vil stemme for dens Overgang til anden Behandling, det anseer jeg ikke for nødvendigt; men jeg vil kun sige, at i Motiverne foreligger ikke Noget, som for mig er en væsentlig Grund til at forandre en aldeles afgjørende Lov, en Lov, om hvilken der ikke har været Tale, at der kunde være et eller andet Punkt, der i Fremtiden skulde forandres.

Sad: Dengang den første ærede Taler fik Ordet og udtalte, at han for sit Vedkommende havde tidligere i høi Grad været i Tvivl, om det ikke var rigtigt at lægge Banen til Strib og Fredericia, istedetfor til Middelfart og Snoghvi, og ikke fremkom med en eneste overbevisende Grund, hvorfor han nu skulde have skiftet Ansættelse, maa jeg tilstaae, at jeg ikke havde ventet den Slutning, der kom; jeg havde ikke ventet, at han saa kunde komme derhen, at han vilde stemme imod Lovforslaget, men jeg havde endnu mindre ventet, at han skulde komme derhen, at han vilde stemme imod Lovforslagets Overgang til anden Behandling, mod at dette Spørgsmaal, angaaende hvilket han selv har næret en stærk Tvivl, skulde komme til en nøiere Overveielſe og Drøftelse. Jeg maa tilstaae, at det var noget, af det Forunderligste, jeg i lang Tid har hørt i denne Sal. Den eneste Grund, den ærede Taler ansøgte, var den, at der i Motiverne stod Noget, han ikke kunde billige; men selv om der stod en enkelt Ting i Motiverne, som han ikke kunde billige, hvad vedkom det saa Slutningen? Jeg sætter, at alle de andre Motiver havde i enhver Henseende været fyldestgjørende, naar der da var et, som ikke var fyldestgjørende, vilde det være nogen Grund til at forkaste de andre? Men den ærede Taler har ligesaa lidt som nogen af de følgende Talere paavliſt, at det Motiv, han nærmest henvisste til, ikke skulde staae sin Prøve. Baade han og de to sidste Talere have henviſt til, at